

Nr 42.*Utlåtande i anledning av 1947 års revisionsutrednings
betänkande rörande riksdagens revisorers verksamhet,
utom i vad det avser förslag till ändrad lydelse av
§ 72 riksdagsordningen.*

(4:e avd.)

Med skrivelse den 12 februari 1948 ha fullmäktige i riksgäldskontoret till riksdagen överlämnat ett av 1947 års revisionsutredning avgivet betänkande rörande riksdagens revisorers verksamhet. Betänkandet har i vad avser förslag till ändrad lydelse av § 72 riksdagsordningen hänvisats till konstitutionsutskottet samt i övrigt till statsutskottet.

Under § 1 i sin berättelse framförde riksdagens år 1946 församlade revisorer vissa önskemål beträffande revisorernas arbete. I anslutning härtill gjordes i berättelsen följande allmänna uttalande.

Till följd av statsförvaltningens alltjämt fortgående utvidgning och ökade svåröverskådlighet har även revisorernas arbetsområde blivit större, samtidigt som erforderliga undersökningar blivit alltmer arbets- och tidskrävande. De hittills vidtagna åtgärderna för att underlätta revisorernas arbete äro därför icke längre till fyllest. Det har visat sig allt svårare att medhinna arbetet på den korta tid av tre månader, varunder revisorerna äro samlade, och revisorernas behandling av frågorna blir i alltför hög grad koncentrerad till de sista veckorna före berättelsens avgivande. En del spörsmål måste också avskrivras eller uppskjutas till ett följande år, emedan erforderlig utredning icke hinner slutföras.

Därest revisorerna skola kunna fullgöra sina arbetsuppgifter, framstår det såsom nödvändigt, att i varje fall kansliets verksamhet omläggas. Kansliet bör kunna träda i funktion vid en betydligt tidigare tidpunkt än som nu sker, så att mera arbets- och tidskrävande utredningar i god tid kunna fullgöras av kanslipersonalen. Det synes icke heller föreligga något hinder för att revisorerna väljas vid början av riksdagen, exempelvis samtidigt med val till utskotten, samt att revisorerna vid konstituerande sammanträde omedelbart efter valet utse viss kanslipersonal, som på ett tidigt stadium får i uppdrag att verkställa dylika utredningar. Kostnaderna härför torde väsentligen uppvägas av minskade utgifter för extra personal, som nu i stor utsträckning måst anlitas för att utredningarna skola i tid hinna slutföras.

Revisorerna vilja med anledning härav framhålla önskvärdheten av att val av revisorer förrättas vid en tidigare tidpunkt under riksdagen än som skett under senare år.

Såsom ovan nämnts skall enligt § 72 riksdagsordningen revisionsförrättningen taga sin början å dag, som i instruktionen bestämmes, och inom tre månaders tid vara fullbordad. Denna bestämmelse, som synes vila på förutsättningen att revisionsverksamheten förlöper i ett enda sammanhang, har visat sig vara mindre lämplig. Av flera skäl skulle det vara önskvärt, om förrättningen kunde fördelas på två tidsperioder, mellan vilka ett uppehåll skulle äga rum. En ändring av § 72 riksdagsordningen, som otvetydigt

möjliggör en sådan uppdelning, bör därför enligt revisorernas mening komma till stånd.

Enligt § 15 i den för riksdagens revisorer gällande instruktionen må revisorerna, därest de finna sig för sina göromål behöva av någon Konungens ämbetsman eller något statens verk eller inrättning inhämta muntlig eller skriftlig upplysning, genom sin ordförande hos statsministern eller, om denne är tjänstledig, hos statsrådets äldste i tjänst varande ledamot begära Konungens befallning till vederbörande att meddela den äskade upplysningen. Med anledning av nämnda föreskrift hava revisorerna i vissa fall nödgats hos statsministern göra sådan framställning, sedan det visat sig omöjligt att av vederbörande myndighet erhålla de begärda upplysningarna.

För de statliga revisionsorganen gäller icke någon liknande inskränkning. Sålunda stå exempelvis statens sakrevision och riksräkenskapsverket i omedelbar kontakt med myndigheterna.

Även om nuvarande ordning icke vållat riksdagens revisorer någon större olägenhet i deras arbete vilja revisorerna dock ifrågasätta, om icke revisorerna utan särskild framställning hos statsministern respektive statsrådets äldste i tjänst varande ledamot borde äga rätt att från myndigheterna inhämta alla de upplysningar, som erfordras för revisorernas granskningsverksamhet.

På grund av det anförda vilja revisorerna förorda, att en översyn av de bestämmelser, som reglera riksdagens revisorers verksamhet, kommer till stånd. Utredningen bör anförtros åt personer med ingående erfarenhet om revisorernas arbetsförhållanden. Med hänsyn till ämnets beskaffenhet synes det böra ankomma på fullmäktige i riksgäldskontoret att föranstalta om utredningens verkställande.

Med anledning av vad revisorerna sålunda uttalat anförde statsutskottet vid 1947 års riksdag i sitt utlåtande nr 128 följande.

Under senare år har statsverksamheten undergått en synnerligen kraftig stegring och utsträcks till allt vidare områden av samhällslivet. Såsom en följd härav ha de på riksdagens revisorer ankommande granskningsuppgifterna avsevärt vuxit i både omfång och betydelse. Någon häremot svarande förstärkning av revisorernas organisation har dock icke skett. I likhet med revisorerna finner utskottet detta förhållande icke vara tillfredsställande.

Från revisorernas sida ha uttalats vissa önskemål om en effektivisering av revisorernas arbete. Det har sålunda föreslagits att revisorerna skulle väljas vid början av riksdagen, exempelvis i samband med utskottsvalen, vilket framför allt skulle möjliggöra att revisorernas kansli kunde träda i funktion betydligt tidigare än vad nu är fallet. Revisorerna ha vidare ifrågasatt en uppdelning av revisionsförrättningen på två tidsperioder och synas även räkna med att en förlängning av själva granskningstiden kan bli nödvändig. Enligt revisorernas mening kunde slutligen ifrågasättas, huruvida icke revisorerna borde äga rätt att direkt från vederbörande myndigheter inhämta för verksamheten erforderliga upplysningar.

Vad revisorerna härutinnan anfört finner utskottet vara av den betydelse, att en översyn av de bestämmelser som reglera revisorernas verksamhet bör komma till stånd. Lämpligt synes vara att det i enlighet med revisorernas förslag uppdrages åt fullmäktige i riksgäldskontoret att under beaktande jämväl av sambandet mellan de statliga revisionsorganen och riksdagen revision föranstalta om en dylik utredning.

Utskottets utlåtande i denna del utmynnade i en hemställan, att riksdagen måtte uppdraga åt fullmäktige i riksgäldskontoret att föranstalta om en skynd-

sam utredning rörande riksdagens revisorers verksamhet. Sedan utskottet i skrivelse till fullmäktige den 26 juni 1947 meddelat, att riksdagen bifallit denna utskottets hemställan, tillsatte fullmäktige den 24 påföljande juli en kommitté med uppdrag att efter vidare utredning av frågan till fullmäktige inkomma med förslag i ämnet. Kommittén, som antagit benämningen 1947 års revisionsutredning, har efter fullgjort uppdrag avgivit ett den 29 januari 1948 dagtecknat betänkande rörande riksdagens revisorers verksamhet.

Efter att inledningsvis ha meddelat vissa uppgifter rörande de revisionsorgan i Danmark, Norge och Finland som närmast motsvara riksdagens revisorer i Sverige, lämnar kommittén en redogörelse för nu gällande bestämmelser rörande det på revisorerna ankommande granskningsarbetet. Kommittén upptager därefter till behandling frågan om de administrativa revisionsorganens ställning i förhållande till riksdagens revisorer. Kommittén har icke funnit skäl föreligga att föreslå några regler för samarbetet mellan å ena sidan Kungl. Maj:ts och å andra sidan riksdagens revisionsorgan. Det samarbete som redan nu förekommer mellan de olika organens kanslier samt de redogörelser som författningsenligt ställas till revisorernas förfogande få enligt kommitténs mening anses vara till fyllest. I detta sammanhang framhåller kommittén, att en närmare gränsdragning mellan sakrevisionens och riksdagens revisorers granskningsområden skulle kunna leda till en beskärning av riksdagens revisorers granskningsrätt, vilket icke överensstämmer med riksdagens under senare tid vid olika tillfällen framförda önskemål om utvidgning av denna rätt och stärkande av statsrevisionens ställning.

I § 72 riksdagsordningen stadgas att varje revision skall omfatta ett räkenskapsår. Denna bestämmelse har emellertid ej ansetts utgöra hinder för att revisionen utsträckts ganska långt tillbaka i tiden, då så visat sig erforderligt för bedömning av vissa frågor. Revisionen är sålunda enligt numera stadgad praxis icke bunden till det år, som granskningen i första hand avser. Därtill kommer att själva räkenskapsgranskningen alltmera skjutits i bakgrunden. De upptagna spörsmålen och framställda anmärkningarna ha haft en generell eller principiell karaktär och en mera vidsträckt ekonomisk innebörd och betydelse. Med denna förändrade inställning beträffande revisionens uppgift är det därför enligt kommitténs mening icke av samma vikt som förut att räkenskaperna för det budgetår, som granskningen i första hand avser, äro avslutade, när revisorerna sammanträda. På anförda skäl anser kommittén att bestämmelsen i § 72 riksdagsordningen att varje revision skall omfatta ett räkenskapsår bör utgå.

I § 12 instruktionen för riksdagens revisorer stadgas för närvarande följande.

Revisorerna skola tillse, att dem i behörig ordning tillhandahållas:

a) de för räkenskapsår avslutade, av föregående revisorer icke granskade räkenskaper över alla medel, som genom allmänna bidrag tillkommit eller genom traktater med främmande makter riket tillflutit;

b) av verk, myndigheter och inrättningar avgivna årsberättelser, så ock alla de kungl. brev, protokoll och handlingar, på vilka nämnda räkenskaper och berättelser grunda sig.

Dessa stadganden i instruktionen för statsrevisorerna äro emellertid — framhåller kommittén — icke normerande för dem, som äro underkastade revisorernas granskning. Icke heller ha ifrågavarande bestämmelser under senare tid av revisorerna tillämpats på sådant sätt, att det verkligen övervakats att i § 12 omnämnda handlingar insänts till revisorerna. I stället tillgår det numera så att revisorerna efter rekvisition erhålla de handlingar, som erfordras för granskningen. Kommittén anser därför att i nu nämnda avseende allenast bör stadgas, att revisorerna skola tillse, att till dem utlämnas handling, varav de för sin granskning äro i behov, där ej enligt lag hinder möter mot handlingens utlämnande.

Om revisorernas rätt att inhämta upplysningar är stadgat i instruktionens § 15. Revisorerna ha i sina ovan angivna önskemål framhållit att bestämmelsen om hänvändelse till statsministern eller vid förfall för denne statsrådets äldste i tjänst varande ledamot för befallning till vederbörande att meddela äskade upplysningar icke vållat några direkta olägenheter men ifrågasätta om bestämmelsen kan anses nödvändig. Kommittén delar denna uppfattning och anser att revisorerna i likhet med sakrevisionen böra kunna direkt från myndigheter inhämta muntliga eller skriftliga upplysningar. Bestämmelser härom böra enligt kommitténs mening intagas i § 12 instruktionen.

I samma paragraf torde även — framhåller kommittén — kunna införas en bestämmelse om hänvändelse till Kungl. Maj:t i den händelse handling, som erfordras för granskningen, förvägras revisorerna. Denna bestämmelse anses även böra utsträckas att gälla i fall, då vederbörande myndighet vägrar att lämna revisorerna äskade upplysningar. Nuvarande § 15 kan därför enligt kommitténs mening utgå.

Den av kommittén föreslagna ändringen av § 12 i instruktionen medför att § 13, som rör revision av ofullständiga räkenskaper, helt bör kunna utgå. Vad som nämnes om upplysning och handling i § 16 bör likaledes kunna uteslutas, framhåller kommittén.

I § 14 instruktionen anges den på revisorerna ankommande granskningens omfattning. Kommittén anser, att denna paragraf till sitt allmänna innehåll bör behållas, men föreslår, att de speciella föreskrifterna uteslutas, då där nämnda förhållanden, exempelvis att revisorerna skola efterse att Kungl. Maj:ts beslut äro försedda med vederbörlig kontrasignation och vilka åtgärder som vidtagits med avseende på möjligen inträffade propriebalanser, ej längre kunna framhållas såsom föremål för revisorernas särskilda intresse. Av samma skäl behöver enligt kommitténs mening ej särskilt i § 16 angivas, att överskridet anslag skall anmärkas i berättelsen.

Såsom tidigare framhållits äro de nuvarande stadgandena i § 12 instruktionen icke normerande för dem, som äro underkastade revisorernas granskning. Vid olika tillfällen ha därför särskilda bestämmelser härom utfärdats

av Kungl. Maj:t. De grundläggande föreskrifterna i detta avseende äro meddelade i Kungl. Maj:ts cirkulär den 14 augusti 1841 till samtliga förvaltande verk angående deras åligganden i och för revisionen av statsverkets styrelse och förvaltning. Genom kungörelsen den 30 juni 1936 (nr 458) har Kungl. Maj:t med upphävande av vissa äldre cirkulär och kungörelser samt vissa delar av ovannämnda cirkulär av år 1841 ålagt verk eller inrättning, som på grund av särskild föreskrift har att avgiva årsberättelse, att efter rekvisition insända den jämte till grund liggande handlingar till riksdagens revisorer. Likaså har genom förordningen den 4 juni 1937 (nr 304) stadgats skyldighet, med vissa undantag, för den, som fått understöd av stats- eller lotterimedel, att på anmodan redovisa för riksdagens revisorer.

Bestämmelserna rörande statsrevisionens granskningsområde äro sålunda spridda i olika författningar. Ett förslag till sammanförande av dessa bestämmelser till en enda författning framlades i proposition nr 155 till 1931 års riksdag. Häri hade intagits, utom skyldighet för till statsverket hörande verk och inrättningar att efter rekvisition tillhandahålla riksdagens revisorer verifikationer och handlingar, även redovisningsskyldighet för statsbidrag och stadgande om meddelande av upplysningar. Kommittén anser detta uppslag vara värt att ånyo upptagas till övervägande vid den omarbetning av föreskrifterna angående avlämnande till riksdagens revisorer av räkenskaper m. m., som kan föranledas av kommitténs föreliggande förslag. Kommittén har vidare funnit det önskvärt att riksdagen i anledning av revisorernas berättelse, i den mån densamma föranlett skrivelse till Kungl. Maj:t, även måtte anhålla, att Kungl. Maj:t ville till nästa riksdag lämna meddelande angående de åtgärder, som vidtagits i anledning av sådan skrivelse.

Kommittén har undersökt de möjligheter, som kunna ifrågakomma för att stärka kontinuiteten och planmässigheten i statsrevisionens arbete. Den viktigaste förutsättningen för att statsrevisionen skall kunna arbeta effektivt har kommittén funnit vara att revisorerna väljas vid riksdagens början, så att deras kansli omedelbart kan igångsätta förarbeten för den kommande revisionen. Uppdraget för riksdagens revisorer bör i enlighet härmed omfatta tiden intill dess nytt val förrättas, i likhet med vad som nu gäller för ledamöterna av utrikesnämnden. Liksom hittills bör dock revisionsberättelsen avgivas den 15 december för att lämna tid till tryckning och förklaringar.

Kommittén föreslår därför att revisorerna väljas inom samma tid som enligt § 36 riksdagsordningen är stadgad för tillsättande av riksdagens ständiga utskott, d. v. s. inom sex dagar från riksdagens öppnande. Bestämmelse härom anser kommittén böra införas i § 72 riksdagsordningen i enlighet med ett till betänkandet fogat förslag.

Kommittén anser, att revisorerna ej böra bindas vid någon bestämd tid för sina sammanträden. Under förra delen av deras verksamhetsår torde sammanträdena bli relativt få för att sedan koncentreras under en period mot slutet av året. Den ändrade uppfattning rörande revisorernas arbetssätt

som på senaste tiden framträtt talar också för en sådan anordning. Den föreslagna friheten för revisorerna att själva välja sammanträdesdagar möjliggör även anpassning till för ledamöterna lämpliga tider. Ett ytterligare skäl för att revisorerna, enligt kommitténs mening, ej böra bindas vid en revisionsförrättning liksom hittills under hösten är tillkomsten av en eventuell höstsession för riksdagen. Revisorerna böra därför kunna förlägga exempelvis sina inspektionsresor även till andra delar av året än hösten.

Då revisorerna under en stor del av året endast komma att sammanträda med vissa mellanrum, torde — framhåller kommittén — kontakten med kansliet i första hand komma att upprätthållas av ordföranden och vice ordföranden. Det bör ankomma på ordföranden eller vid förfall för denne vice ordföranden att avgöra när under angivna förhållanden frågor, som hänskjutas till honom, äro av sådan vikt att revisorerna böra sammankallas.

Kommittén har utgått ifrån att samma arvoden skola utgå för revisorerna som för riksdagens ledamöter, d. v. s. för närvarande ett månadsarvode under revisionsförrättningen å resp. 750 och 1 000 kronor för revisor bosatt i och utom huvudstaden. För revisor som tillika är riksdagsman skulle arvode icke utgå under riksdagstiden, under den övriga tiden skulle arvodet maximeras till tre månader. För revisor som icke är riksdagsman skulle arvode utgå även under den tid, då riksdagsman äger uppbära riksdagsmannaarvode. Arvodet anses för denna tid kunna beräknas efter sammanträdesdagarnas antal.

Det arvode motsvarande 240 kronor för månad, som nu utgår till revisor, som tillika är riksdagsman, under tid då han uppbär riksdagsmannaarvode, skulle enligt kommitténs förslag upphöra.

Till ordföranden och vice ordföranden bör — framhåller kommittén — ersättning utgå för deras särskilda arbetsbörd. Årsarvode anses härvid vara lämpligast, och kommittén har tänkt sig ett belopp av 500 kronor till var och en.

Det särskilda dagtraktamente, som utgår under resa, vilken av revisorerna företages till allmänt verk eller inrättning utom huvudstaden, infördes av 1920 års riksdag och bestämdes då till 16 kronor. Beloppet sänktes sedan av 1933 års riksdag till 10 kronor, vilket fortfarande utgår. Då detta belopp under nuvarande förhållanden måste anses otillräckligt, föreslår kommittén, att i stället traktamentsersättning enligt traktamentsklass A i allmänna rese-reglementet tillämpas.

Bestämmelserna om revisorernas resor till och från revisionen och vid besök i hemorten anknyta till de bestämmelser, som gälla för riksdagsmän i motsvarande fall. Bestämmelsen, att ersättning för resa till hemorten utgår högst för det antal resor, som motsvarar en var femtonde dag, har emellertid borttagits för riksdagsmännens del efter införandet av fria resor och bör enligt kommitténs mening kunna utgå även ur revisorernas instruktion, där den ännu kvarstår i § 10.

Jämlikt § 9 instruktionen må ledighet för revisor icke beviljas för längre tid än sammanlagt tolv dagar under hela revisionsförrättningen; dock att där särskilda skäl prövas sådant föranleda längre ledighet än nyss sagts må i undantagsfall av revisorerna medgivas. Kommittén har ansett att med det föreslagna arbetssättet för revisorerna tidsbegränsningen för ledighet kan upphöra. Framställning om ledighet skall göras hos revisorerna, och prövning bör ske i varje särskilt fall. En ändring av bestämmelserna för riksdagens ledamöter i detta avseende kan emellertid — framhåller kommittén — även återverka på revisorernas rätt till ledighet.

I fråga om revisorernas mandattid står den ursprungliga bestämmelsen kvar att nytt val sker vid varje lagtima riksdag. De förslag, som framställts angående en utökning av mandatperioden, ha avslagits. Senast vid 1940 års riksdag väcktes frågan i likalydande motioner i första och andra kamraren. Det syntes motionärerna lämpligt att låta revisorerna väljas för fyra år i sänder, varigenom de kunde vara verksamma och planlägga kommande arbeten även sedan ett års berättelse avlämnats. I sitt avstyrkande utlåtande uttalade konstitutionsutskottet, att de fördelar, som en förlängning av revisorernas i grundlagen fastställda mandattid skulle medföra, uppnåddes genom förnyade omval av tidigare revisorer, något som också ägde rum. Härmed bibehölle riksdagen sin fulla frihet att välja för uppdraget särskilt lämpade personer till revisorer och kunde, om så skulle visa sig påkallat, i särskilt fall giva revisor kortare funktionstid.

Kommittén delar konstitutionsutskottets uppfattning att de fördelar som följa av en förlängd mandattid kunna ernås genom omval av tidigare revisorer och anser därför att någon ändring i nuvarande ordning icke är erforderlig. Vad utskottet sagt om riksdagens frihet att välja för uppdraget särskilt lämpade personer vill kommittén understryka. Revisorer med intresse och fallenhet för uppdraget böra enligt kommitténs mening ha utsikter att få sina mandat förnyade utan att hindras av tillämpad praxis att revisor ej omväljes mer än ett visst antal gånger.

Kommittén har icke ansett sig böra föreslå någon ändring av antalet revisorer. Vad beträffar frågan om att revisorerna skulle kunna avlåta framställningar direkt till Kungl. Maj:t har kommittén icke ansett sig kunna förorda införande av en sådan bestämmelse, då kommittén ansett, att riksdagen först bör underrättas om revisorernas beslut, och detta sker genom berättelsen.

Ett till revisorernas förfogande stående permanent kansli anser kommittén vara behöfligt för att mera ingående och allsidiga utredningar av de problem, som av revisorerna upptagas till behandling, skola kunna utföras. Vid sina överväganden rörande kansliets organisation har kommittén stannat vid att de av revisorerna fast anställda tjänstemännen skulle utgöras av huvudsekreteraren, benämnd kanslichef, och två avdelningssekreterare med benäm-

ningen sekreterare. En tredje avdelningssekreterare beräknas anställd mot arvode. Biträdes- och vaktpersonal anses i viss utsträckning kunna erhållas från riksdagens ekonomibyrå. Tillfällig arbetskraft och särskilda sakkunniga skulle revisorerna själva liksom hittills vid behov kunna anlita. Sådan arbetsförstärkning bör dock enligt kommitténs mening med den föreslagna arbetsordningen kunna minskas avsevärt.

Beträffande anställningsformer och löneställning för de fast anställda tjänstemännen har kommittén ansett att sakrevisionen kan utgöra förebild. Personalförteckningen för sakrevisionen upptager 1 kanslichef i lönegrad Cp 14, 3 sekreterare (förste revisorer) i högst Ce 31, 2 i högst Ce 29 samt 3 i högst Ce 27.

Kanslichefen hos riksdagens revisorer föreslår kommittén sålunda placera i Cp 14, d. v. s. ordinarie anställning med förordnande för viss tid.

Förordnandetiden är i sakrevisionen liksom i allmänhet i statsförvaltningen satt till högst 6 år. I riksdagens verk förekommer däremot en förordnandetid av högst 3 år. Sistnämnda tidsperiod anser kommittén kunna tillämpas även för statsrevisionens kanslichef.

Vad angår anställningsformen för de båda sekreterarna har kommittén funnit extra ordinarie anställning liksom fallet är i sakrevisionen vara lämplig. Beträffande placeringen i lönegrad ansluter sig kommittén till det för sakrevisionen tillämpade systemet med högst-lönegrader. På grund av de stora krav som måste ställas på statsrevisionens personal anses löneplaceringen ej böra sättas lägre än den som gäller för sakrevisionens högsta befattningar, d. v. s. högst Ce 31. Med placering i högst-lönegrad lämnas riksdagens revisorer möjlighet — framhåller kommittén — till lägre placering under någon tid om så anses motiverat.

Kanslichefen och de båda sekreterarna böra enligt kommitténs mening vara underkastade bestämmelserna i gällande avlöningsreglemente för riksdagens verk. Den vid avlöningsreglementet för riksdagens verk fogade tjänsteförteckningen föreslås därför i enlighet med ett till betänkandet fogat förslag böra kompletteras med kanslichefsbefattningen i Cp 14 vid riksdagens revisorers kansli. De båda ovan nämnda befattningarna i högst Ce 31 vid revisorernas kansli liksom kanslichefsbefattningen böra vidare enligt kommitténs mening upptagas i särskild personalförteckning, som fastställs av riksdagen.

Till slut har kommittén upptagit en tidigare diskuterad fråga om införande av en särskild sakrevision för riksdagens verk. Kommittén framhåller att statsrevisionen med det fasta kansli som föreslagits bör ha större möjligheter att ägna sig åt revisionen av riksbanken och riksgäldskontoret än hittills, och kommittén anser därför att ett särskilt sakrevisionsorgan för riksdagens verk icke är behövt.

Kostnaderna för den föreslagna ändrade organisationen av statsrevisionen skulle bli i huvudsak oförändrade beträffande arvoden och resekostnader för

ledamöter om de, såsom fallet varit under lång tid, samtidigt äro riksdagsledamöter. Arvoden till kanslipersonalen belöpte sig under budgetåret 1946/47 till omkring 45 000 kronor och för tillfälligt anlitad arbetskraft till 33 000 kronor eller sammanlagt 78 000 kronor.

Vid jämförelse med nedan föreslagna avlöningsstat bör — framhåller kommittén — beaktas den allmänna höjningen av lönenivån från den 1 juli 1947.

Enligt förslaget skulle kostnaderna för kansliet uppgå till

1 kanslichef i Cp 14, årslön	kronor 21 528
2 sekreterare i högst Ce 31	» 32 328
	<u>Kronor 53 856</u>

Härtill torde komma biträdes- och vaktpersonal från riksdagens ekonomibyrå samt arvodespersonal med fastare anställning, omkring

	kronor 25 000
	<u>Summa kronor 78 856</u>

Det fasta kansliet skulle sålunda kunna beräknas motsvara sammanlagda kostnaderna för kanslipersonal och tillfällig arbetskraft under nuvarande förhållanden. Såsom ovan antytts bör emellertid enligt kommitténs mening kostnaderna för den tillfälliga arbetskraften kunna nedbringas, möjligen till omkring 20 000 kronor, vilket belopp sålunda skulle motsvara den årliga kostnadsökningen för statsrevisionen enligt kommitténs förslag.

Beträffande detaljutformningen av de av kommittén föreslagna ändringarna av riksdagsordningen och instruktionen för riksdagens revisorer får utskottet hänvisa till s. 24—25 samt 27—35 i betänkandet.

Kommittén förutsätter att erforderliga ändringar i bankoreglementet och i reglementet för riksgäldskontoret vidtagas efter förslag av bankofullmäktige och fullmäktige i riksgäldskontoret.

Kommittén har även utgått från att 1948 års riksdag tager definitiv ställning till föreslagna ändringar i instruktionen för riksdagens revisorer, så att eventuell ny instruktion kan träda i kraft omedelbart efter 1949 års riksdagsbeslut om ändring i riksdagsordningen. Den nya avlöningsstaten för kansliet kan då tillämpas fr. o. m. budgetåret 1949/50.

Utskottet. De av kommittén föreslagna åtgärderna ha till syfte att möjliggöra en effektivisering av det på riksdagens revisorer ankommande granskningsarbetet. I likhet med kommittén är utskottet av den uppfattningen, att en sådan effektivisering måste anses vara i hög grad påkallad, icke minst med hänsyn till den ständigt fortgående stegring som kännetecknat statsverksamheten under senare år. Utskottet kan därför i princip helt ansluta sig till de grundläggande tankegångar som varit vägledande för kommittén vid fullgörandet av dess uppdrag.

Den viktigaste förutsättningen för en effektivisering av revisionens arbete har kommittén funnit vara att revisorerna väljas redan vid riksdagens början. Kommittén föreslår därför att revisorerna utses inom samma tid, som enligt

riksdagsordningen är stadgad för tillsättande av riksdagens ständiga utskott, samt att revisorerna utöva sin befattning till dess nytt val av revisorer för rättas. Beträffande ifrågavarande förslag, som påkallar ändring av § 72 riksdagsordningen, får utskottet hänvisa till vad konstitutionsutskottet därom anfört i sitt denna dag avgivna betänkande nr 16. Enligt vad utskottet under hand erfarit ämnar konstitutionsutskottet — utöver vad kommittén härutinnan förordat — föreslå riksdagen att i omförmälda grundlagsparagraf jämväl införes en bestämmelse, som ger revisorerna möjlighet att, då särskilda skäl därtill äro, under pågående revision omedelbart hänvända sig till riksdagen i viss fråga. Utskottet, som ansluter sig till konstitutionsutskottets uppfattning härvidlag, får för sin del tillstyrka, att instruktionen för riksdagens revisorer ändras i enlighet med vad nu sagts.

Enligt kommitténs mening bör det särskilda arvode om 240 kronor för månad, vilket f. n. utgår till revisor som under revisionsförrättningen tillika utövar riksdagsmannauppgiften och därför åtnjuter arvode, i fortsättningen upphöra. Utskottet finner det emellertid mindre lämpligt att i förevarande hänseende gällande bestämmelser ändras, innan riksdagen ännu fått tillfälle att taga ställning till den av de sakkunniga rörande riksdagens arbetsformer aktualiserade större frågan om riksdagsledamöternas arvoden. Utskottet anser därför att nuvarande bestämmelser tills vidare böra bibehållas, varvid i instruktionen bör angivas, att nyssberörda särskilda arvode kan utgå blott under en tid av högst tre månader för år. Samtidigt förutsätter utskottet, som är av den uppfattningen att revisorerna böra komma i åtnjutande av viss tilläggsersättning för det med uppdraget förenade merarbetet, att den nu behandlade frågan tages under omprövning, därest ett system med fasta årsarvoden för riksdagens ledamöter införes.

I anslutning till sina överväganden rörande revisorernas arvoden föreslår kommittén, att ersättning i form av årsarvoden skall utgå till ordföranden och vice ordföranden för deras särskilda arbetsböda. Något förslag till här emot svarande ändring av den för revisorerna gällande instruktionen har kommittén likväl icke utarbetat. Utskottet, som ansluter sig till kommitténs ståndpunkt i själva sakfrågan, anser emellertid att uttryckliga bestämmelser här om böra intagas i instruktionen. Kommitténs ändringsförslag i övrigt, avseende bl. a. de paragrafer i instruktionen som reglera granskningens omfattning och närmare karaktär, ha icke givit utskottet anledning till erinran.

Nu gällande bestämmelser angående skyldighet för statsmyndigheter och andra att tillhandahålla riksdagens revisorer räkenskaper, räkenskapssammandrag, förvaltningsberättelser m. m. äro spridda i ett flertal olika författningar. Kommittén anser emellertid, att ifrågavarande bestämmelser böra sammanföras till en enda författning. Utskottet delar denna uppfattning.

För att mera ingående och allsidiga utredningar skola kunna verkställas rörande de problem som av revisorerna upptagas till behandling, föreligger enligt kommitténs mening behov av ett fast kansli, som stadigvarande och icke såsom nu endast under en kortare tid av året står till revisorernas förfogande.

Till vad kommittén härutinnan anfört kan utskottet helt ansluta sig. Utskottet har heller intet att erinra mot att å särskild personalförteckning för riksdagens revisorers kansli uppföras dels en befattning såsom kanslichef i lönegrad Cp 14 och dels två befattningar såsom sekreterare i högst lönegrad Ce 31 ävensom att tjänsteförteckningen för riksdagens verk kompletteras med nyssnämnda kanslichefsbefattning. Med hänsyn till att den på revisorerna ankommande granskningen enligt arbetsordningen är fördelad på tre avdelningar — en organisationsform som visat sig ändamålsenlig och jämväl i fortsättningen torde bibehållas — räknar kommittén vidare med att mot arvode skulle behöva anställas ytterligare en sekreterare. Utskottet, som finner det välbetänkt att revisionens kansli uppbygges med viss försiktighet i avvaktan på närmare erfarenhet rörande det framtida personalbehovet, har intet att invända mot en dylik anordning. I detta sammanhang vill utskottet slutligen framhålla, att den nya avlöningsstaten för kansliet är avsedd att tillämpas först från och med budgetåret 1949/50, varför kommitténs förslag icke påfordra någon särskild medelsanvisning under innevarande riksdag.

Kommittén har funnit det önskvärt att riksdagen i anledning av revisorernas berättelse, i den mån densamma föranlett skrivelse till Kungl. Maj:t, även måtte anhålla att Kungl. Maj:t ville till nästa riksdag lämna meddelande angående de åtgärder, som vidtagits på grund av sådan skrivelse. Ifrågavarande förslag vill utskottet tillstyrka. Utskottet anser sig jämväl böra understryka vad i betänkandet sagts angående riksdagens frihet att välja för revisorsuppdraget särskilt lämpade personer. I likhet med kommittén är utskottet sålunda av den uppfattningen, att revisorer med intresse och fallenhet för uppdraget böra ha utsikter att få sina mandat förnyade utan att hindras av tillämpad praxis att revisor ej omväljes mer än ett visst antal gånger.

Vad kommittén i övrigt anfört eller föreslagit har icke givit utskottet anledning till särskilt uttalande.

Utskottet hemställer,

att riksdagen må

a) med giltighet från och med den 1 juli 1949 godkänna de av utskottet i det föregående förordade ändringarna i instruktionen för riksdagens revisorer av stats-, banko- och riksgäldsverken, på sätt närmare framgår av till detta utlåtande fogad bilaga (*Bilaga*);

b) i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t ville föranstalta om åtgärder för sammanförande av bestämmelserna rörande riksdagens revisorers granskningsrätt till en enda författning.

Stockholm den 16 mars 1948.

På statsutskottets vägnar:

J. B. JOHANSSON.

Vid förestående ärendes slutbehandling inom utskottet hava närvarit:

från första kammaren: herrar Johan Bernhard Johansson, Lindström, Larsson, Karl Andersson, Gustaf Karlsson, Mannerskantz, Heiding, fröken Andersson, herrar von Heland, Johan Eric Ericson, Hesselbom och Ohlon; samt

från andra kammaren: herrar Eriksson i Stockholm, Törnkvist, Svensson i Grönvik, Malmborg i Skövde, Bergström, Falla, Andersson i Malmö, Rubbestad, Wallentheim, Åkerström, Holmström och Persson i Vinberg.

Reservationer:

1) av herrar *Mannerskantz*, *Heiding*, fröken *Andersson*, herrar *von Heland*, *Ohlon*, *Falla* och *Rubbestad*, vilka ansett, att utskottet bort avstyrka förslaget om särskilt arvode till revisionens ordförande och vice ordförande och att därför

dels det stycke i utskottets yttrande å s. 10, som börjar med »I anslutning» och slutar med »till erinran» bort hava följande lydelse:

»I anslutning till sina överbäganden rörande revisorernas arvoden föreslår kommittén, att ersättning i form av årsarvoden skall utgå till ordföranden och vice ordföranden för deras särskilda arbetsböda. Något förslag till här emot svarande ändring av den för revisorerna gällande instruktionen har kommittén likväl icke utarbetat. Utskottet anser sig icke böra tillstyrka ifrågavarande förslag om särskilda årsarvoden. Kommitténs ändringsförslag i övrigt, avseende bl. a. de paragrafer i instruktionen som reglera granskningens omfattning och närmare karaktär, ha icke givit utskottet anledning till erinran.»

dels ock femte stycket i § 10 i bilagan till utskottets utlåtande bort utgå;

2) av herrar *Ohlon*, *Svensson* i Grönvik och *Malmborg* i Skövde;

3) av herr *Törnkvist*.

Bilaga.

Förslag

till

ändring av instruktionen för riksdagens revisorer av stats-, banko- och riksgäldsverken.

Nuvarande lydelse.

Föreslagen lydelse.

Gemensamma bestämmelser.

§ 1.

Så snart — — — skilje lotten.

Vid detta sammanträde äga revisorerna jämväl besluta om utseende av sekreterare och organisation av arbetet.

§ 2.

Därefter skola — — — och förvaltning efter i god tid utsända personliga kallelser sammanträda i riksdagens hus i Stockholm den 16 september eller, om helgdag då inträffar, dagen därefter.

§ 3.

Om under — — — anmäla reservation.

§ 4.

Till befordran av revisionsförrättningens skyndsamma gång — — — i plenum.

För övrigt — — — av arbetet vid årets revisionsförrättning.

§ 5.

Revisorerna må åt sig utse en sekreterare och en kamrerare för statsverket, en sekreterare för vardera av banko- och riksgäldsverken samt de tjänstemän i övrigt, som prövas erforderliga för kansli- och kameral-

§ 1.

Så snart — — — skilje lotten.

§ 2.

Därefter skola — — — och förvaltning sammanträda i riksdagens hus i Stockholm på kallelse av ordföranden.

§ 3.

Lika med nu gällande.

§ 4.

Till befordran av revisionens skyndsamma gång — — — i plenum.

För övrigt — — — av arbetet vid revisionen.

§ 5.

Till revisorernas förfogande står ett av dem i enlighet med särskild personalförteckning tillsatt kansli med en kanslichef såsom ledare för det dagliga arbetet samt två sekreterare, vilka samliga äro underkastade be-

Nuvarande lydelse.

göromålens utförande, ävensom nödig vaktpersonal.

Omformälda tjänstemän och vaktpersonal åtnjuta ersättning, som bestämmes av revisorerna och utbetalas av riksgäldskontoret.

§ 6.

Över revisionsförrättningen skola revisorerna avgiva berättelser, särskilt angående statsverket, särskilt angående riksbanken och särskilt angående riksgäldskontoret.

Om tryckning, offentliggörande och överlämnande till näst sammanträdande riksdag och revisorer — — — riksgäldskontorets reglementen.

§ 7.

Revisorerna skola — — — eller riksgäldskontoret.

§ 8.

Revisorerna äga — — — utsedda delegerade företaga besök hos eller resa till allmänt verk eller inrättning.

Beslut om sådant besök skall endast i plenum kunna av revisorerna fattas.

Föreslagen lydelse.

stämmeleserna i gällande avlöningsreglemente för riksdagens verk. Kansli-
chefen utses för en tid av högst tre år.

Biträdes- och vaktpersonal erhålles från riksdagens ekonomibyrå.

Den personal, som härutöver prövas erforderlig, anställles av revisorerna, vilka även bestämma ersättningen för sådan personal.

I mån av behov äga revisorerna anlita särskilda sakkunniga.

Avlöningarna till den hos revisorerna anställda personalen utbetalas av riksgäldskontoret.

§ 6.

Över revisionen skola revisorerna den 15 december eller, om helgdag då inträffar, dagen därefter avgiva berättelser, särskilt angående statsverket, särskilt angående riksbanken och särskilt angående riksgäldskontoret. Om revisorerna finna särskild anledning därtill föreligga, må de därjämte före nämnda dag avgiva berättelse i visst ämne.

Om tryckning, offentliggörande och överlämnande till riksdagen och revisorerna — — — riksgäldskontorets reglementen.

§ 7.

Lika med nu gällande.

§ 8.

Revisorerna äga — — — utsedda delegerade eller ombud företaga besök hos eller resa till allmänt verk eller inrättning.

Beslut om resa skall endast i plenum kunna av revisorerna fattas.

Nuvarande lydelse.

§ 9.

Uppkommer, *sedan lagtida riksdag är avslutad och innan revisorerna jämlikt § 2 sammanträtt*, hinder för revisor att deltaga i revisionen, bör han därom göra anmälan hos *riksdagens fullmäktige i riksgäldskontoret; och skola fullmäktige ofördröjligen inkalla* den för honom utsedda suppleanten.

Uppkommer hinder för inkallad suppleant, skall den närmast i ordning varande suppleanten *utan dröjsmål* inkallas.

Behöver revisor under pågående revision ledighet, skall han därom göra framställning hos revisorerna. *Ledighet må icke beviljas för längre tid än sammanlagt tolv dagar under hela revisionsförrättningen, dock att, där särskilda skäl prövas sådant föranleda, längre ledighet än nyss sagts må i undantagsfall av revisorerna medgivas.*

Uteblir revisor, utan att ledighet beviljats, skall suppleant inkallas för den återstående tiden av *revisionsförrättningen*.

§ 10.

Revisor äger under revisionsförrättningen åtnjuta arvode, som för revisor, bosatt i huvudstaden, utgår med ett belopp motsvarande 750 kronor för månad och för annan revisor med ett belopp motsvarande 1 000 kronor för månad, dock att arvodet till revisor, som tillika utövar riksdagsmannauppgiften och därför åtnjuter arvode, skall utgå med ett belopp motsvarande 240 kronor för månad.

Föreslagen lydelse.

§ 9.

Uppkommer hinder för revisor att deltaga i revisionen, bör han därom göra anmälan hos *revisorernas ordförande, som inkallar* den för honom utsedda suppleanten.

Uppkommer hinder för inkallad suppleant, skall den närmast i ordning varande suppleanten inkallas.

Behöver revisor under pågående revision *tillfällig* ledighet, skall han därom göra framställning hos revisorerna.

Uteblir revisor, utan att ledighet beviljats, skall suppleant inkallas för den återstående tiden av *revisorsuppdraget*.

§ 10.

Revisor, som tillika utövar riksdagsmannauppgiften och därför åtnjuter arvode, äger *under en period av sammanlagt högst tre månader för år varunder riksdagen är samlad* åtnjuta arvode med ett belopp motsvarande 240 kronor för månad.

Revisor, som tillika är riksdagsman, äger under tid, då han icke uppbär riksdagsmannaarvode, åtnjuta arvode för sitt revisorsuppdrag under sammanlagt högst tre månader.

Revisor, som icke är riksdagsman,

Nuvarande lydelse.

Föreslagen lydelse.

Under resa, som av revisorerna företages till verk eller inrättning utom huvudstaden, äger revisor uppbära *dagtraktamente med 10 kronor.*

Vid resa till och från *revisionsförrättningen* är revisor — — — är fråga.

Besöker revisor — — — i hemorten, dock högst för det antal resor, som motsvarar en var femtonde dag. Sådan ersättning tillkommer dock ej revisor under tid, då han i egenkap av riksdagsman är berättigad till ersättning varom nu är fråga.

Arvode och — — — 30 dagar.

§ 11.

Utom den — — — nödiga utgifter.

äger under samma tid åtnjuta arvode på enahanda sätt samt för den tid i övrigt, som revisorsuppdraget varar, arvodet beräknat efter sammanträdesdagarnas antal.

Arvodet utgår för revisor, som är bosatt i huvudstaden, med ett belopp motsvarande 750 kronor för månad och för annan revisor med ett belopp motsvarande 1 000 kronor för månad.

Till revisor som blivit vald till ordförande eller vice ordförande utgår särskilt arvode med ett belopp av 500 kronor för år.

Under resa, som av revisorerna företages till verk eller inrättning utom huvudstaden, äger revisor uppbära *traktamente enligt traktamentsklass A i allmänna resereglementet.*

Vid resa till och från *revisionen* är revisor — — — är fråga.

Besöker revisor — — — i hemorten.

Revisor, som icke är riksdagsman, äger vid resa till och från *revisionen* under tid, då riksdagsman uppbär riksdagsmannaarvode, rätt till traktamente enligt traktamentsklass A i allmänna resereglementet.

Arvode och — — — 30 dagar.

§ 11.

Lika med nu gällande.

Nuvarande lydelse.

Föreslagen lydelse.

Särskilda bestämmelser.**1. Angående revision av statsverket.**

§ 12.

Revisorerna skola tillse, att dem i behörig ordning tillhandahållas:

a) de för räkenskapsår avslutade, av föregående revisorer icke granskade räkenskaper över alla medel, som genom allmänna bidrag tillkommit eller genom traktater med främmande makter riket tillflutit;

b) av verk. myndigheter och inrättningar avgivna årsberättelser, så ock alla de kungl. brev, protokoll och handlingar, på vilka nämnda räkenskaper och berättelser grunda sig.

§ 13.

Skulle en eller flera av de till statsrevisionen hörande räkenskaper och handlingar befinnas ofullständiga eller icke hava undergått vederbörlig revision, böra revisorerna det oaktat underkasta även dessa räkenskaper och handlingar den granskning, som omständigheterna medgiva.

§ 14.

Vid revisionen av statsverket skola revisorerna efterse och granska, huruvida utgifterna överensstämmer med stater och författningar eller eljest meddelade bestämmelser samt huruvida de av Kungl. Maj:t meddelade beslut, på vilka gjorda utbetalningar grunda sig, äro försedda med vederbörlig kontrasignation.

Vidare skola revisorerna tillse, om inkomsterna på rätta tider och till

§ 12.

Revisorerna skola tillse, att till dem utlämnas handling, varav de för sin granskning äro i behov, där ej enligt lag hinder möter mot handlingens utlämnande.

Revisorerna skola likaledes tillse, att de av vederbörande myndighet erhålla de upplysningar och uppgifter, som erfordras för fullgörande av deras åligganden.

Skulle av något skäl utlämnande av dylik handling eller meddelande av dylika upplysningar och uppgifter förvägras revisorerna, må de här om göra anmälan hos Kungl. Maj:t.

(§ 13.)

Utgår.

§ 13 (14).

Vid sin granskning skola revisorerna tillse allt som till ett tillförlitligt omdöme om statsverkets tillstånd och förvaltning kan anses erfordrerligt; och böra revisorerna, utan att, så vitt omständigheterna medgiva, förbigå detaljerna, huvudsakligen granska dispositionerna, förvaltningen och resultatena på det hela.

Nuvarande lydelse.

Föreslagen lydelse.

riktiga belopp influtit i statens kassa; huru vederbörande, åt vilka uppbörderna av statens inkomster och kontrollen över denna uppörd anförtratts, fullgjort sina skyldigheter; vilka åtgärder blivit vidtagna med avseende på möjligen inträffade propriëbalanser; och i övrigt allt som till ett tillförlitligt omdöme om statsverkets tillstånd och förvaltning kan anses erforderligt; och bära revisorerna, utan att, så vitt omständigheterna medgiva, förbigå detaljerna, huvudsakligen granska dispositionerna, förvaltningen och resultaten på det hela.

§ 15.

Finna revisorerna sig för sina göromål behöva av någon Konungens ämbetsman eller något statens verk eller inrättning inhämta muntlig eller skriftlig upplysning, må revisorerna genom sin ordförande hos statsministern eller, om denne är tjänstledig, hos statsrådets äldste i tjänstvarande ledamot begära Konungens befallning till vederbörande att meddela den äskade upplysningen.

§ 16.

Det må ankomma på revisorerna att i den berättelse — — — eller lämpliga.

Finna revisorerna något av riksdagen fastställt anslag vara överskridet eller draget till annat ändamål, än det av riksdagen föreskrivna, eller ock något i övrigt vid förvaltningen att erinra, eller är sådan upplysning eller handling, den revisorerna, om ock den icke arser revisionsåret. likväl uttryckligen förkla-

(§ 15.)

Utgår.

§ 14 (16).

Det må ankomma på revisorerna att i den eller de berättelser — — — eller lämpliga.

Finna revisorerna något vid förvaltningen att erinra eller förmena revisorerna på något sätt sin rättighet såsom riksdagens ombud för nära träd, så skola de anmärka sådant i berättelsen och argiva utlåtande i ämnet.

Nuvarande lydelse.

rat sin önskan att erhålla, vederbör-
lig begäran oaktat, icke vorden dem
meddelad, eller förmena revisorerna
på annat sätt sin rättighet såsom
riksdagens ombud för nära trädd, så
skola de sådant allt i samma berättelse
anmärka och fullständigt utlåtande
i ämnet avgiva.

§ 17.

Berättelsen över revisionen — — — —
i riksgäldskontoret.

Föreslagen lydelse.

§ 15 (17).

Berättelse över revision — — — —
i riksgäldskontoret.

2. Angående revision av riksbanken.

§ 18.

Revisorerna äga att vid sitt första
sammanträde mottaga följande be-
rättelser, nämligen:

a) av bankofullmäktige — — —
i riksbanken.

§ 19.

Det åligger revisorerna:

a) att granska riksbankens till-
stånd i alla dess delar samt huru
densamma blivit styrd och förvaltd
efter den tid, som senast församlade
revisorers och bankoutskotts gransk-
ning omfattat;

b) att härvid — — — pensioners
beviljande.

§ 20.

Revisorerna vare — — — bankens
medel.

§ 21.

Den berättelse — — — i riks-
banken.

§ 22.

Den i näst föregående § omför-
mällda berättelsen skall — — —
i riksbanken.

§ 16 (18).

Revisorerna äga att mottaga föl-
jande berättelser, nämligen

a) av bankofullmäktige — — —
i riksbanken.

§ 17 (19).

Det åligger revisorerna:

a) att granska riksbankens till-
stånd samt huru densamma blivit
styrd och förvaltd efter den tid,
som föregående revisorers och banko-
utskotts granskning omfattat;

b) att härvid — — — pensioners
beviljande.

§ 18 (20).

Lika med nu gällande § 20.

§ 19 (21).

Lika med nu gällande § 21.

§ 20 (22).

Den i näst föregående paragraf
omförmällda berättelsen, så ock berättelse
i visst ämne som rör riksbanken,
skall — — — i riksbanken.

Nuvarande lydelse.

Föreslagen lydelse.

3. Angående revision av riksgäldskontoret.

§ 23.

Revisorerna äga att *vid sitt första sammanträde* av fullmäktige i riksgäldskontoret mottaga fullmäktiges berättelse om detta verks tillstånd och förvaltning i dess helhet.

Övriga för — — — i riksgäldskontoret.

§ 21 (23).

Revisorerna äga att av fullmäktige i riksgäldskontoret mottaga fullmäktiges berättelse om detta verks tillstånd och förvaltning i dess helhet.

Övriga för — — — i riksgäldskontoret.

§ 24.

Det åligger revisorerna:

a) att granska riksgäldskontorets tillstånd *i alla dess delar* samt huru detsamma blivit styrt och förvaltad efter den tid, som *senast församlade* revisorers och bankoutskotts granskning omfattat;

b) att härvid — — — pensioners beviljande.

§ 22 (24).

Det åligger revisorerna:

a) att granska riksgäldskontorets tillstånd samt huru detsamma blivit styrt och förvaltad efter den tid, som *föregående* revisorers och bankoutskotts granskning omfattat;

b) att härvid — — — pensioners beviljande.

§ 25.

Med undantag — — — riksgäldskontorets medel.

§ 23 (25).

Lika med nu gällande § 25.

§ 26.

Den berättelse — — — i riksgäldskontoret.

§ 24 (26).

Lika med nu gällande § 26.

§ 27.

Den i näst föregående § *omförmälda* berättelsen skall — — — i riksgäldskontoret.

§ 25 (27).

Den i näst föregående paragraf *omförmälda* berättelsen, *så ock berättelse i visst ämne som rör riksgäldskontoret*, skall — — — i riksgäldskontoret.